

Næsebor, havde man faaet den til at sætte begge Forbenene op paa Brædtet, da uheldigvis en af de smaa Slæbedampere, der ustandselig pilede frem og tilbage i Havnen, i det samme stødte i sin Dampfløjte. Saa blev den aldeles ustyrlig. Der var tilsidst ikke andet at gøre end at hisse den ombord paa lignende Vis som det døde Gods. Skibets Svingkran blev drejet ud over Havnepladsen, hvor Dyret imidlertid var bleven trukket ind i en mandshøj Fold eller Tremmekasse af stærke Planker, netop stor nok til at rumme det. Et Par forsvarlige Jernbøjler, der ragede op over Kassens øverste Rand, tjente til Befæstelse for Kranens Kætting. Efter at denne var bleven anbragt, sattes Dampspillet i Bevægelse, og Dyret — der i samme Øjeblik, det løftedes fra Jorden, stivnede som ved et Nerve-slag — førtes nu langsomt i en Bue henover Hovederne paa de forsamlede Arbejdere og blev sat ned paa Skibets Fordæk.

Mens dette stod paa, havde Per ikke haft Øjnene fra Rustvognen. Den hele Scene, som dog havde samlet en Del interesserede Tilskuere, var overhovedet slet ikke bleven ham bevidst. Men nu blev der givet Tegn til Kusken, at han skulde køre frem. Eberhard og de andre Brødre fulgte bagefter tilfods.

Den arbejdsklædte Mand, der havde siddet paa Bukken, var i Forvejen gaaet hen til Slisken foran Lastelugen, hvor han sammen med et Par andre Mænd tumlede med en tre Alen lang, kuffertlignende Brædekasse, paa hvis Laag der var malet et stort Fragtmærke. I Hast blev Rustvognen aabnet, og den lave blomsterløse Kiste kom tilsyne. To af Havnearbejderne vilde træde til for at hjælpe; men Thomas holdt dem tilbage, hvorpaa han selv